

[Albertsen.]

dygtige mænd og kvinder ud fra en positiv interesse i fællesskabets vækst og trivsel kan melde sig til det kommunale arbejde. Privilegier og særrettigheder fjerner vi fra de øvrige dele af samfundsmaskineriet; de bør også fjernes her. Det er min overbevisning, at de foreliggende lovforslag vil kunne bidrage hertil, og jeg vil gerne takke for, at de fremlægges som forhandlingsgrundlag, og på min gruppes vegne udtrykke min vilje til i det kommende udvalg at søge at skabe så bred enighed som muligt. Jeg skal med disse ord anbefale lovforslagene til en hurtig og velvillig behandling.

Finn Poulsen: Den nugældende lovgivning på dette område indeholder som bekendt hjemmel til at give kommunalrådsmedlemmer diæter for kommunale møder og udvalgsarbejde, så der er for så vidt ikke noget principielt nyt i det, den højtærede minister her forelægger for os.

Der er i forhold til den nugældende lovgivning 3 punkter, som nu trækkes ud til nærmere drøftelse. Det ene er dette, at de maksimumsbeløb, inden for hvilke diæterne har kunnet fastsættes, fremtidig tænkes fastsat ved forhandling mellem ministeren og organisationerne som et grundbeløb plus honorartillæg. Det andet er dette, at man i modsætning til, hvad der nu gælder, er indstillet på i særlige tilfælde at give vederlag for tabt arbejdsfortjeneste også i tiden efter kl. 18. Endelig er det tredje dette, som den højtærede minister i sin fremsættelse udtrykker sig, at ordningen gøres almindelig. Medens situationen i øjeblikket er den, at hver enkelt kommune selv bestemmer, om den vil indføre en diætordning eller ej, skal ordningen nu være — jeg ville bruge udtrykket tvungen, men man kan naturligvis også bruge udtrykket almindelig.

Da den nugældende ordning blev indført i 1950, var det mod venstres ønske. Vi nærrede frygt for, at de kommunale hver gradvis skulle ændre karakter og fra at være tillidsposter med en særlig baggrund, både hvad angår udvælgelsen og arbejdet, gå over til at blive egentlig lønnede hverv. En udvikling i den retning ville vi nødigt fremme, og man må efter min mening stadig være på vagt over for en sådan udvikling.

På den anden side må man naturligvis erkende, at det kommunale arbejde ikke mindst i de senere år er blevet både tidsmæssigt og arbejdsmæssigt mere krævende end tidligere. Det er hyppigere end før ude i kommunerne — det gælder i hvert fald i købstadkommunerne, hvorfra jeg har mine personlige erfaringer — nødvendigt at tage dagtimerne i brug; der er en række udvalg, som nødvendiggør møder langt hyppigere end tidligere. Det skyldes ikke mindst den lovgivning, der kommer herindefra. Det drejer sig f. eks. om møder i bygningskommission, i byplanudvalg, i vejudvalg; det drejer sig om sygehusmøder o. lign. Hele udviklingen, den hastige udvikling på disse områder, nødvendiggør møder i større omfang end tidligere, det må erkendes. Det må også erkendes, at vi må tilstræbe en ordning, der er således, at ingen af økonomiske grunde er afskåret fra at påtage sig kommunale hverv. Frygt for at miste arbejdsfortjeneste skal ikke kunne holde nogen tilbage fra at deltage i det kommunale arbejde.

Så længe dette synspunkt: ertatning, godtgørelse for tabt arbejdsfortjeneste, fastholdes i princippet, er vi ikke modstandere af en diætordning. Vi er naturligvis også af den opfattelse, at man i den praktiske udformning af diætordningen, som vilkårene nu engang er, ikke kan se rent konkret på det og forlange dokumentation i hvert enkelt tilfælde. Vi må finde en løsning, der er mere generel, uden at den dog får karakter af et egentligt vederlag.

Jeg tror, at de to områder, som jeg har nævnt, nemlig spørgsmålet om forhøjelse af satserne og om godtgørelse også for mødevirksomhed efter kl. 18, er velegnede til nærmere drøftelse. Jeg tror nok, vi finder en løsning dér. Det vil jeg også mene at vi gør med hensyn til det tredje spørgsmål: det at gøre ordningen obligatorisk. Jeg minder om, at da et tilsvarende forslag blev fremsat i 1950, var det den daværende indenrigsminister, hr. Smørum's opfattelse, at det var det rigtigste at overlade spørgsmålet til kommunernes egen afgørelse. Det er vel stadig et problem, som vi skal drøfte. Vi har jo kommunalt selvstyre, og det er vel ikke nogen helt fjern tanke, selv om det nu engang er sådan, at kommunernes ret til selvstændigt at styre deres anliggender bør